

ТРИ ПРЕДАЧКИ.

Имаше едно врѣме едно лѣнливо момиче, което никакъ не искаше да преде. Каквото и да говорѣше майка му, не можеше да го накара. Най-сетнѣ тя се разгнѣви и започна да го бие. Момичето плачеше, та се чуеше чакъ на улицата. Случи се, че тъкмо въ това врѣме минаваше царицата. Като чу дѣтския плачъ, тя накара да спратъ колата, влѣзе въ кѣлиї и попита майката, защо бие тъй дѣтето, та плачтъ му се чува чакъ на улицата.

Майката се срамуваше да изкара на яве лѣнността на дъщеря си, затуй каза:

— Не мога да я накарамъ да не преде! Като рекла еднажъ да преде. та да преде! А азъ съмъ бѣдна жена, нѣма отдѣ да зема толкозъ ленъ.

Тогасъ царицата каза:

— За мене нѣма нищо по-добро отъ преденето и нищо не ми е тъй приятно, както бръмчението на чакръка. Дай ми твоето момиче да го заведе въ палата. Азъ имамъ много ленъ, отъ най-хубавия. Тя може да преде, колкото си ще.